

Skriftens klarhed Frank Jacobsen - "Gud har talt"

Satans evne til at bruge Skriftens ord til forhærdelse og åndelig blindhed og forførelse har vi et advarende eksempel på i Israel.

Om dette folk kunne Herrens apostel skrive: [Rom.2,17 ff.](#): *»Du kalder dig jøde og stoler trygt på loven og roser dig af Gud og kender hans vilje og kan skønne, hvad der er det væsentlige, som den, der er oplært af loven, og tiltror dig at være vejleder for blinde, lys for dem, der er i mørke, opdrager for uforstandige, lærer for dem, der er umyndige, fordi du i loven har det klare udtryk for kundskaben og sandheden«.*

Dog kunne samme apostel skrive om nøjagtig det samme folk [2.Kor. 3,14](#):
»Men deres sind blev forhærdet, thi lige til den dag i dag er det samme dække blevet ved at hvile over oplæsningen af den gamle pagt« (= Skriften).

Derfor kunne Paulus også i Romerbrevet fortsætte med disse ord [Rom.2,21](#):
»Du, som lærer andre, du lærer ikke dig selv. Du, som roser dig af loven, du vanærer Gud ved at overtræde loven«.

Og trods deres omgang med Skriften og flittige brug af Skriften kunne Jesus sige [Matt.22,29](#):
»I farer vild, fordi I hverken kender Skrifterne eller Guds kraft«.

De havde Skriften. De brugte Skriften i deres tjeneste for Gud. Og dog siger Skriften om denne tjeneste, at den er en dødens tjeneste. Det er for Gud tomme, afmægtige ord, uden hellig Ånd og uden sand åbenbaring af Herrens herlighed, skønt vi har mange vidnesbyrd om, hvilken herlighed gudsdyrkelsen var for jøderne.

Dette kunne bekræfte mange i, at Skriften ikke er klar, men kan fortolkes på mange måder. Og er ikke også de mange kirker og teologiske retninger et vidnesbyrd om det?

Hvad skal vi svare til det?

Simpelthen, at de mange kirkesamfund og opfattelser ikke skal afgøre dette spørgsmål, om der findes et, klart, guddommeligt ord i Skriften, eller om den er selvmodsigende, dunkel og uklar. For det første fremgår det jo da klart af Skriften, at Satan har mange »anti-kriste«, som alle på en eller anden måde bruger ikke bare Jesu navn, men også Skriften. Vi må simpelthen ud fra Skriften vente dette billede i verden af mange »kirker«, mange slags »tro«, mange slags »teologi« o.s.v.

For det andet: ser vi en stund stille på selve sagen, at Skriften er Guds tale, som vi oven for har set og er forvisset om med hele vort hjerte, både p.g.a. Jesu og apostlenes forhold til Skriften og vor erfaring med Skriften, så er der heller ingen tvivl om, at Skriften er entydig og klar. Den er ÅBENBARING og ikke fordunkling.

Det forekommer mig, at Luther har peget klart og sandt på det i sit skrift om »Den trælbundne vilje«, hvor han skriver:

»Lad os gå til NT. Paulus siger i Romerbrevet kapitel 3, at troens retfærdighed er bevidnet i loven og profeterne. Men hvad er en bevidnelse værd, om den er dunkel? Ja, i alle sine breve gør han evangeliet til lysets ord og klarhedens evangelium. Udførligt og tydeligt gør han det i 2. Kor. 3-4, hvor han omtaler både Moses' og Kristi herlighed. Også Peter siger i [2.Pet. 1,19](#): »Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os. Det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted«.

Her gør Petrus Guds ord til et klart lys og alt andet til mørke. Skal da vi gøre dunkelhed og mørke af ordet? Kristus kalder sig ofte verdens lys og Johannes Døbereren for »den brændende og skinnende lampe« - utvivlsomt ikke p.g.a. Johs. livets hellighed, men for ordets skyld, ligesom Paulus kalder filipperne »himmellys i verden«, ([Fil.5,35](#)) medens de fastholder livets ord. Thi livet er uden ordet

dunkelt og usikkert. Og hvad mener apostlene, når de beviser deres prædikener med skriftord? Gør de det for at fordunkle det, som er mørkt for os, med et endnu større mørke? Hvad vil Kristus i Johs. 5, hvor han lærer jøderne at ransage skrifterne, som jo vidner om ham? Vil han dermed gøre dem usikre og uvisse angående troen på ham? Hvad mener de, som iflg. Apostlenes Gerninger kap. 17 efter at have lyttet til Paulus dag og nat læste skrifterne for at se, om det forholdt sig, som han sagde? Viser ikke alt dette, at apostlene ligesom Kristus påberlber sig Skriften som det klareste vidne for deres forkyndelse?« (Citat slut).

Nej, mørket og uklarheden kommer ikke fra Skriften, men er i verden. Paulus sagde jo klart i de så ofte her citerede ord fra [2.Kor. 3-4](#), at er Herrens ord tildækket (bemærk, at han bruger ordene »vort evangelium« i 4,3 i st.f. udtrykket i 3,14: »den gamle pagt«), så er det for dem, som fortabes, det er tildækket, for de vantro, hvis tanker denne verdens gud har slået med blindhed, så de ikke skuer det lys, der stråler fra Herrens ord.

Se, det er i sandhed en anden tale om Skriftens dunkelhed. Det, som mennesker tillægger Skriften, det tillægger Sandhedens Ånd mennesker, som fortabes, fordi de er slået af blindhed, »Ingen vil vel klage over solen og den mørke dag«, siger Luther, »om man lægger et dække over sine øjne eller går fra dagslyset ind i et mørkt rum og gemmer sig der?« »Det fortabte menneske«, fortsætter han, »bør altså ophøre med i sin fjendske forvendthed at tilskrive Guds rene og klare ord sit eget hjertes dunkelhed og mørke«.

Ærligt talt: Jeg råder til det samme.

»Hvor kan du dog tro, at du har med noget dunkelt og uklart at gøre, når du har med Herrens ord at gøre, han, som ikke blot fordum skabte lys og liv ud af mørke og kaos, men som helt frem til denne dag har åbenbaret sig selv gennem sit ord og skabt det evige livs lys i hjerter, som før levede i tvivl, mørke, dunkelhed og kaos?«

Lad os holde fast ved det med forventning: Det er iblandt os et ganske klart ord fra den levende Gud, hvorved vi kan møde Herren ansigt til ansigt og skue hans herlighed. Forvirringen er kun Satans snedigste forsøg på at skjule denne kendsgerning.

(Uddrag s.41-44 fra "Gud hare talt" af Frank Jacobsen - Dansk Bibel-Institut 1973 - gengivet med forfatterens tilladelse - Shafan 13-10-11)

PS - Bogen er genudgivet i 2010 på [Luthersk Missions Bibelskoles Elevforening](#).